

СЬОМІЙ ПОВЕРХ

№ 13 (159) від 12 квітня 2011 року

ТЕРИТОРІЯ СТУДЕНТІВ

Студентська газета Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка С. Дем'янчука

П'ять років дружби

Минулого тижня в нашому навчальному закладі з творчим візитом перебувала делегація Барановицького державного університету.

Вже п'ятий рік два університети поєднує дружба між студентами та викладачами, партнерські стосунки в галузі освіти та науки. Також стало доброю традицією не просто вивчати досвід один одного, але й презентувати свої концертні програми. Що й зробили наші білоруські друзі на сцені будинку культури "Текстильник". Свої таланти розкривали рівнянам танцювальний колектив «Імпреза», вокальна група «Фольк мажор» (керівник — Михась Корунць), народний театр моди «Світа», народний ансамбль «Музичний гостинець», вокальна студія естрадної пісні (вокалісти — Тетяна Берташ, Надія Чечет, Олександр Паньков, Надія Семанкова) та театр-студія БарДУ «Софіт» (актори — Світлана Столяр та Михайл Вунько), танцювальні колективи «Фоксі» та «Лайт».

Наші колеги-білоруси зачаровували своїм співом, акторським мистецтвом та танцями «з гордістю та повагою до минулого та сучасного». Для кожного з наших факультетів був присвячений окремий номер. Цікаво було подивитись не лише на студентські мініатюри, Аллу Пугачову «в амплуа», а й на прекрасний східний танець Катерини Гучі під соло електро-гітари (Олександр Ковцевіч).

Наші гості також відвідали Національний історико-меморіальний заповідник "Поле Берестецької битви" та замок Любарта у Луць-

ку. Прощання з ними на залізничному вокзалі спонтанно перетворилось на невеличку імпровізовану дискотеку прямо на пероні.

А незабаром вже наші студенти поїдуть до своїх білоруських друзів у Барановичі.

Анатолій Степанович Дем'янчук, ректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету:

"Під час цієї традиційної зустрічі ми обговорили ряд питань, пов'язаних з науковим співробітництвом та ряд наукових проектів. Зокрема питання дистанційної освіти, нашої спільної участі у міжнародному консорціумі "Освіта для безпеки" та проведення міжнародного сту-

дентського форуму, який пройде в МEGУ у травні цього року."

Василь Іванович Кочурко, ректор Барановицького держуніверситету:

"При підготовці кваліфікованих спеціалістів без міжнародної співпраці не обійтись."

Ми із задоволенням прийжджаємо у Рівне не тільки тому, що нас тут завжди дуже тепло зустрічають, ми ставимо перед нашими студентами завдання бути не просто хорошими спеціалістами, а ще бути культурними, ерудованими людьми, знати традиції, історію інших народів, тим більше наших сусідів. Ми не забуваємо про наше спільне коріння."

АНОНСИ

Нові перспективи МEGУ

2 стор.

У МEGУ знову прийшла «Студентська весна»

2 стор.

Другий Чорнобиль Україні не загрожує

3 стор.

Якою я бачу українську національну ідею

4 стор.

Павло Невесенко: «Першого квітня я не сміюсь»

5 стор.

Літературний деб'ют Харченко Борис Іванович

6-7 стор.

Смішно до сліз

8 стор.

1 квітня - не єдиний день посміятися

8 стор.

Нові перспективи МЕГУ

Ректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету Анатолій Дем'янчук, перший проректор Петро Тадеєв, проректор з міжнародних зв'язків Юрій Пелех та наш гість ректор Барановицького державного університету (Білорусь) взяли участь у прес-конференції для місцевих ЗМІ. На ній обговорювались питання міжнародної співпраці та нових перспектив МЕГУ у зв'язку з наданням університету четвертого рівня акредитації.

- Це успіх підсумовує двадцятирічну діяльність університету, - зазначив Анатолій Дем'янчук. - Адже четвертий рівень акредитації дає багато нових перспектив і можливостей у науковому плані. Зокрема, тепер ми зможемо відкрити на базі університету аспірантуру, нові міжнародні філії, починаємо зміни змісту навчальних програм на всіх факультетах, які будуть реалізовуватися вже з вересня цього року. Також будуть введені нові магістерські програми. Окрім того, ми хочемо, щоб студенти 4 курсів вивчали дисципліни лише професійного спрямування. Адже за молодим поколінням майбутнє. Тому ми маємо готувати не лише хороших спеціалістів, але й високоосвічених, мораль-

них і психологічно готових людей.

Окрім того, як розповів Анатолій Дем'янчук, міжнародні зв'язки університету набувають нових та якісніших сторін.

- Основна увага приділятиметься міжнародній співпраці з вищими навчальними закладами Білорусії, Польщі, Угорщини, Бельгії та інших країн-партнерів, - каже Анатолій Дем'янчук. - Зокрема, ми реалізовуємо проект "Нове вікно в Європу", який спрямований на налагодження тісних наукових та культурних зв'язків з європейськими університетами. Робиться це для того, щоб дати можливість студентам вдало поєднати знання та досвід провідних навчальних закладів. У рамках цього, 25 травня у МЕГУ відбудеться міжнародний студентський форум. Участь у ньому візьмуть представники з Угорщини, Білорусії, Польщі та Німеччини. Тобто, ми робимо все можливе аби наші студенти здобували якісні знання кращих зразків європейської якості освіти та розвивалися всесторонньо.

Вікторія РИЧКО
група МКЖ-81

У МЕГУ знову прийшла «Студентська весна»

У нашому університеті пройшли відбіркові тури традиційного конкурсу художньої самодіяльності «Студентська весна-2011».

Два дні понад три години щовечора в рівненському міському палаці культури «Текстильник», факультети Міжнародного економіко-гуманітарного університету показували журі та публіці, хто на що мастак. Сольний, хоровий спів та під акомпанемент музичних інструментів, танцювальні номери, хореографічні постановки та влучний гумор часто

зривали овації глядачів. Приємно відзначити, що виконавці від кожного факультету оновили свій репертуар, так що майже всі виступи для глядачів були новими. Серед КВНівських команд популярною була «закарпатська» тема, адже в нашому університеті навчається чимало студентів із Закарпатської області. Також приємно і те, що новоявлені таланти-першокурсники надали «Студентській весні» свіжого творчого подиху.

Гала-концерт заплановано на 25 травня — під час проведення в нашому університеті міжнародного студентського форуму. Він складатиметься з тих номерів, які журі вважатиме найкращими від кожного факультету.

Студенти обговорюють Чорнобильські проблеми

На базі Міжнародного економіко-гуманітарного університету відбувся міжнародний студентський німецькомовний семінар-дискусія «25 років Чорнобильській катастрофі та її наслідки».

Його організатором виступив наш навчальний заклад спільно з фондом Роберта Боша (Німеччина). У семінарі, окрім наших студентів, взяли участь й представники університетів з Йєни (Німеччина), Ольштина (Польща), Бреста (Білорусь), Луцька (Україна). Особливістю семінару стало те, що молоді люди дискутували та виступали з доповідями німецькою. Таким чином вони поглиблювали свої знання іноземної мови, спілкуючись з носіями автентичної німецької мови.

Учасники семінару також відвідали Київ, де побували в музеї Чорнобиля.

Другий Чорнобиль Україні не загрожує

Аварія в Японії викликала активні обговорення населенням доцільності та безпеки добудови третього і четвертого реакторів Хмельницької АЕС. І хоча фахівці не заперечують, що шкідливий вплив цієї катастрофи не оминув Україну, однак запевняють, що подібні ситуації нашої країні не загрожують. Про це під час прес-конференції у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка С. Дем'янука розповів генеральний директор Хмельницької АЕС Микола Панащенко.

- Блоки та споруди наших АЕС можуть витримати землетрус силою у 6 балів, - каже Микола Панащенко. - Окрім того, все обладнання систем важливих для захисту також розраховане на 6 балів. А будівля реактора, відділ турбін, відділ дизельних

генераторів взагалі розраховані на 7 балів, сама ж реакторна установка та обладнання - на 8 балів. Тому, можна стверджувати, що захисні системи знаходяться на належному рівні та японський сценарій Україні не загрожує. Поки не йдеться також про закриття діючих станцій чи реакторів у нашій країні. Навіть навпаки, вже у 2015 році у Нетішині мають з'явитися ще два нові енергоблоки - третій і четвертий. Однак, аварія в Японії дещо призупинила процес їх добудови. Проте потреба у цьому є, адже це частина нинішньої програми розвитку ядерної енергетики України.

Також на прес-конференції йшлося про доцільність орієнтирів на атомні АЕС, при наявності гідроелектростанцій.

Микола Панащенко зазначив, що частина електроенергії України

виробляється саме тепловими та гідроелектростанціями.

- Однак, їхніх потужностей не достатньо щоб задовольнити попит населення, - констатує Микола Панащенко. - Тому, найкращий варіант - це тандем атомних, теплових та гідроелектростанцій. Адже нині гідроелектростанції в Україні використовуються як регулюючі потужності, проте їх і для цього не вистачає.

Окрім того, Микола Панащенко розповів і про соціальний розвиток районів Рівненщини, що розташовані у 30-кілометровій зоні. Відтак, цього року ХАЕС, НАЕК "Енергоатом" виділив на це понад 2 мільйона гривень. Проте, за словами Миколи Панащенка, на розширення тридцяти кілометрової зони до п'ятидесяти кілометрів, після будівництва третього і четвертого енергоблоків, розраховувати не варто. Адже нові енергоблоки не збільшать вимоги в санітарно-захисній зоні, тому, що їхні показники з безпеки вищі, ніж у першому та другому блоках. Навпаки, якби йшлося про зменшення цих розмірів, то існує ймовірність, що санітарно-захисну зону скоротили.

Вікторія РИЧКО
група МКЖ-81

Якою я бачу українську національну ідею

“Ми говоримо про національну ідею, коли який-небудь народ помічає свою єдність, свій внутрішній зв’язок, свій історичний характер, свої традиції, своє становлення і розвиток, свою долю і призначення, робить їх предметом своєї свідомості, мотивуванням своєї волі”

— Бубер М. Народ і його земля

Національна ідея є важливий філософським і політичним терміном, проте до цих пір немає точного визначення цьому поняттю. Кожен філософ, політик, патріот розглядає його крізь свою власну призму поглядів. Загалом можна точно стверджувати, що ідея об’єднує народ та забезпечує розвиток як держави в цілому так і кожного її громадянина.

Національну ідею називають так:

- Метою, що є основою розвитку народу, яка в кризові періоди здатна вивести його з небезпечного стану;
- Духовним орієнтиром суспільного життя;
- Засобом мобілізації нації для реалізації того чи іншого національного проекту;
- Проявом народного духу;
- Стратегією та рушійною силою розвитку країни;
- Існуючою політичною та релігійною орієнтацією;
- Дороговказом національного відродження й розвитку;
- Гармонізатором та орієнтиром усіх сфер буття на розв’язання конкретних завдань;
- Відповіддю — чим нація була, чим вона є зараз та чим вона хоче бути в майбутньому;
- Спільною метою та довгостроковою стратегією розвитку суспільства;
- Інтелектуально окресленими, свідомо й чітко сформульованими духовними основами буття етносу — його автентичності, цінності, історичної спрямованості, сенсу життя та місця поміж народами. І це ще не весь перелік[1].

Роль і значення національної ідеї особливо зростає в історичні періоди, коли відбувається становлення нової національної держави. Українська держава обрала шлях свого розвитку як демократична й національна. Тому цілком зрозумілий інтерес до національної ідеї протягом усіх років

незалежності. Однак проблема формулювання національної ідеї, яка постане не абстракцією, а вплетеною в повсякденне життя категорією, залишається не розв’язаною.

Так нещодавно в Україні відбувся круглий стіл за яким відбулася дискусія на тему основного гасла нашої держави. Наприклад, голова благодійного фонду «Слов’янський фонд» вважає, що українська національна ідея полягає у боротьбі за створення кращого, конкурентного середовища проживання (духовного і матеріального) як окремо взятого українця, так і всього народу по відношенню до інших держав. Партія регіонів пропонує взяти за основу українську національну ідею «Україна для людей», а представник Школи політичної психології вважає, що українською національною ідеєю повинне стати стрімке збагачення кожного жителя країни. Віталій Мосейчук — автор книги «Нова українська національна ідея», де він розглядає її як «Україна — найкраща країна Європи». Одні висловлюються про те що українцям потрібно бути «в союзі із собі подібними країнами (за мовою спілкування, духовному і матеріальному рівням розвитку), інші стверджують, що в українському демократичному суспільстві не може бути однієї об’єднуючої ідеї так як існує проблема бікультурності українського народу [2].

Як бачимо скільки людей стільки думок. На мою думку гасло «Україна для українців!» якнайкраще підходить для української національної ідеї. Майбутнє української держави творить молоде покоління, і українська нація буде жити доки будуть збережені культурні традиції та звичаї в серцях підростаючого покоління.

Сьогодні держава закриває школи, молодим спеціалістам не вистачає робочих місць, а молоді сім’ї не мають можливості будувати своє сімейне

життя. Талановита молодь їде з країни в пошуках кращої долі, а Україна тим часом має зруйновані, спустошені села, зупинені заводи. В людях виховують негативні чесноти: молодь спивається та псує свої моральні принципи неякісною інформацією і інтернету та телебачення; багато хто з людей середнього віку не змогли пристосуватися до «демократії» перехідного періоду країни та «морально зламалися»; пенсіонери доживають свій вік на копійки.

Україна повинна стати домівкою для українців, щоб кожен з них був впевнений у завтрашньому дні. Згідно піраміди потреб Маслоу людські потреби у творчості, моральності, потреби у досягненнях, впевненість і дружба можуть проявлятися лише після задоволення первинних потреб: вода, їжа, безпека здоров’я, майна та майбутнього. Немоżliво вирішувати високі проблеми свободи та патріотизму, якщо люди голодні і бідні.

Мій невеликий досвід дозволяє мені стверджувати, що я як молода українка прагну ЧЕСНО робити і отримувати ВІДПОВІДНУ нагороду; я хочу МАТИ МОЖЛИВІСТЬ розвиватися в кар’єрному та духовному напрямі. Проте сьогодні це дуже важко робити в суспільстві де немає чесних правил, кожен хоче мати вигоду для себе. «Ціль виправдовує засоби» — ось головне гасло українця сьогодні. Хочу зосередити вашу увагу на слові КОЖНОГО, тому що про єдність нації у цьому випадку говорити не можливо. Видно нам необхідно ті ж біблійні 40 років, щоб поступово змінити систему, владу, закони; зміняться перехідні покоління і почнуться великі зміни. Проте вже сьогодні я знаю як зробити маленькі зміни, які беруть початок в наших душах — це думки, погляди, слова, вчинки. Тому, я вважаю, вже сьогодні НАМ потрібно показувати приклад справжнього українця, і з оптимізмом дивитися в майбутнє.

Тетяна Трусова,
методист кафедри
економіки та фінансів

Редакція газети “Сьомий поверх” запрошує працівників та студентів МЕТУ взяти участь у публіцистичному конкурсі “Якою я бачу українську національну ідею”. Свої есе (не більше 5 тисяч знаків) надсилайте на електронну адресу редакції — 7poverx@ukr.net

Павло Невесенко: «Першого квітня я не сміюсь»

Розпочинаючи спілкування з цією людиною, я очікувала почути море смішних історій, отримати гарний посыл позитиву і радості. Натомість, я побачила нашого героя зовсім іншим – романтичним і задумливим, серйозним і відповідальним.

Павло Невесенко, разом із квк-командою «Насоси» побували у багатьох українських містах. Нещодавно студенти повернулись із Всеукраїнського фестивалю ліги КВК «Взльот», що проходив у місті Одеса, де зуміли пройти відбірко вий тур. Павло надзвичайно радіє спільним досягненням, але частенько мріє про спокій, а першого квітня взагалі воліє побути на самоті.

- Павле, перш ніж розпочати нашу розмову, я хочу привітати тебе і команду «Насоси» із успішним виступом в Одесі. Розкажи, наскільки важко чи, навпаки, легко далась вам ця маленька перемога, адже ви були єдиною україномовною командою?

- Дякую за привітання. Нам вдвічі приємно за наше подальше просування в Лізі. По-перше, ми змогли довести багатьом, скептично налаштованим людям, що наша творчість і наші жарти чогось та варті. По-друге, ми не боялись бути «білими воронами» серед російськомовного населення і зуміли пронести частиночку справжньої української культури в маси. Якщо бути до кінця чесним, то наша щира українська мова навіть дуже допомогла. Це стало нашою родзинкою. Та й одесити дуже раділи. Вони зізнаються, що не зважаючи на певні політично-географічні нюанси, дуже люблять все «українське». Та й у трійку ми ввійшли тільки завдяки одеській публіці. За підсумком усіх конкурсів ми отримали однакову кількість балів з однією місцевою командою. Нам запропонували розіграти конкурс-дуель. І лише за підтримки глядачів «Насоси» вийшли вперед. Дивно і дуже приємно було чути зал, який одноголосно кричав «Рівне, Рівне!». Тепер ми в 1/8 Всеукраїнського фестивалю. Ми будемо боротись до кінця.

- Після такої серйозної заявки на перемогу в досить достойному конкурсі могли б помінитись деякі пріоритети в команді. Чи плануються якісь реформи у структурі команди, в колективі?

- Жодних кардинальних змін в «Насосах» не буде – ті ж учасники, ті ж стиль і манера подачі, той же настрій. На сьогоднішній день ми маємо чітко сформований колектив, де кожен знає свою роль і своє завдання. Команда довго йшла

до цього. За кількістю екс-учасників ми могли б поборотися з відомим українським дівочим поп-гуртом. Єдине, що ми неодмінно засвоїли для себе – серйозніша підготовка концертних номерів. Якщо перший наш візит в місто-герой був таким собі ознайомлюваним, то тепер ми знаємо публіку. Тепер треба буде ще більше думати, ще краще все організувати. Тепер наша ціль – перемога.

- Склад команди і справді дуже часто мінявся. Найчастіше, студенти покидали КВК бо розуміли, що ця справа їм не до душі і, як правило, повертались до більш серйозної праці – сумлінного опанування майбутньої професії. Чи не хотілось тобі піти з «Насосів» і зайнятися журналістикою, наприклад?

- Мене часто про це запитують. Справа в тому, що в свій час, я вже пробував себе в журналістиці. Чомусь не дуже вийшло. Можливо, я трішки поспішив, а може просто так склались обставини. Будучи студентом першого курсу я працював у двох рівненських виданнях, одне з яких було спортивного напрямку. Робота мені надзвичайно подобалась. Проте, настав той момент, коли мені «обрізали крила». Редактори перестали вірити в мене, вони не дозволяли самостійно обирати теми публікацій. Тоді творчість перетворилась на банальне сповіщення якихось елементарних новин. Лише тепер я можу переосмислити свою поведінку, а тоді я вважав себе дуже талановитим журналістом. Саме в момент мого журналістського фіаско і вирішив спробувати свої комедійні таланти. З цього все й розпочалось.

- Тобто, ти хочеш сказати, що в журналістиці ти повністю розчарувався? Якщо так, то з якою професією збираєшся зв'язати своє майбутнє?

- Журналістика – рідна мені діяльність. Просто тепер я зрозумів, що це набагато серйозніше ремесло, ніж здавалось мені раніше. З часом я відчув, що телебачення мені набагато ближче. Встиг краще познайомитись з тележурналістикою на стажуванні. Там освоїв деякі технічні та творчі аспекти діяльності. І тепер я не прагну бути ведучим новин чи шоу, мені вистачить і рядового репортера. Але й квк я не можу покинути. Це моє дозволя, яке

я хотів би перетворити на серйозну справу.

- Павле, з таким апетитом важко буде знайти час для себе. А як же кохана дівчина, сім'я, домашні клопоти?

- Про власну сім'ю я навіть і не мрію – молодий ще. А от з дівчатами маю деякі проблеми. Тільки одиниці сприймають мене серйозно, інші – як дивакуватого Пашу, який постійно несе нісенітницю. Як вони не можуть зрозуміти, якщо я в квк-команді, це не означає, що я завжди «на приколі»? Я частіше серйозний ніж навпаки. Хоч як вам не дивно, в душі я поет, люблю присвячувати вірші коханим, люблю співати їй пісні, робити подарунки і сюрпризи. Я – романтик. Інколи я здаюся собі надто старомодним, але з-поміж безлічі симпатичних дівчат мені хочеться знайти таку, яка б мене просто розуміла.

- Нарешті ми дочекались головного щорічного свята сміху – 1-го квітня. Що для тебе ця дата – День сміху чи робочий професійний момент?

- Для мене День сміху насправді сумний день. Протягом року я часто жартую, бачу безліч посмішок, море радості. Цілий рік – для мене робочий день. Безсумніву, інколи мені хочеться відпочити. Чомусь відпочинок припадає саме на цей день. Можливо, через те, що всі чекають від мене якихось особливих жартів, особливого сміху. Мене це гнітить. Я хочу веселитись, а не лише веселити. Ніхто цього не розуміє. Тому, першого квітня я не сміюсь.

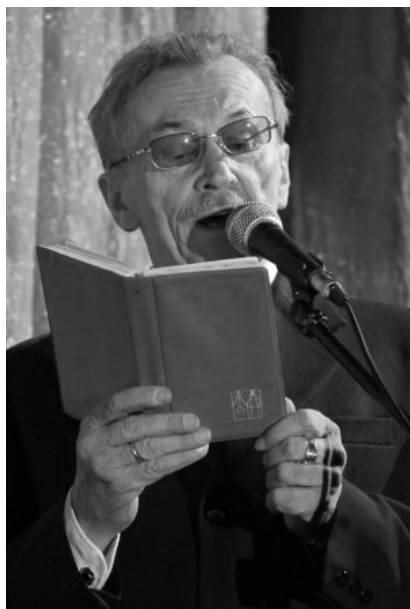
*Надія Панасюк
група МКЖ-71*

Літературний деб'ют Харченко Борис Іванович

професор, член-кореспондент МАНЕБ,
завідувач кафедри "Охорони природи та екології".

Борис Іванович Харченко - досвідчений педагог і науковець. Має 44 —річн ий досвід роботи у вищих навчальних закладах, з них 15 років працює у МЕРУ. Автор 168 наукових статей у періодичних виданнях, методичних розробок, 2-х навчальних посібників та статей у зарубіжних виданнях. Має винаходи захищені 5-ма авторськими свідоцтвами; проходять експертизу 3 заявки на винаходи. А ще Борис Іванович пише вірші. І сьогодні його поетичний деб'ют у нашій газеті.

Х М А Р И

Неспокійні ви є зроду..
Ви — як думка про Природу..
Не існують вам кордони,
Ви є витвір надприродний.

Що штовха вас мандрувати?
Напрям в небі вмиль міняти?
То ви з півночі - до Криму,
То з Чорнобиля — до Риму..

Стрімко бурею майнете,
Землі мряку ви несете,
Насуваєте грозою,
Мчите швидкою ходою...

Боїмось вас справедливо:
В вашій поступі сміливій
Є стихія, є повага,
Ласка є і є розвага!

Всіх тримаєте в напрузі,
Ви без роду і без друзів,
Ви — у мандрах без причини,
У вас немає Батьківщини!...

30.10.2006 р.

ОСІНЬ В ПАРКУ

Скоро парк прозорим стане —
Лист ляже до долу..
Дуне вітер, покотяться
Листки як ті долі.ф

Вітер принесе негоду:
Дош, мряку, сніжинки..
Станем споглядати природу
З затишку, з хатинки..

Треба пересилить спогад,
Вийти в парк, до дива
І відчуття красу природи,
І стати щасливим..

Хай дерева привітають
І ворон „засміється”,
Листя з гілок що злітають
І об щокую торкнуться.

* * *

Хай вітер шумить у вітах,
А я з стовбурами
Міцно на землі тримаюсь
І не гнусь перед Вами...

30.10.2006 р.

НА ПЛЯЖІ

Сухий пісок беру в жменю,
Стискаю, - втримати не можу,
Біжить крізь щілини шалено,
Формує гірку на пік схожу!

О-о! В цім є філософська проза:
Невпинним є життя , як рух!
Та як дізнатись: де загроза?
И коли „замкне” природа круг.

Який же термін всім вділила?
Природа ж „...знає краще всіх”!
Спішити треба, зрозуміло,
Зробити кучу справ земних.

В кінці шляху вже маєм досвід,
Все нам під силу розв'язать..
Та ти — життя, і на твій розсуд
Дай термін, щоб ще все пізнавть...

Щоб розібратись хто ще в силі:
Підтримать, підштовхнуть до дій..
Щоб завершить життя уміло,
Щоб в вирії попасти в стрій...

29.03. 2007 р.

МАМИНА ОСЕЛЯ

Стоїть оселя мамина в селі..
Самотньо, остронь, мов скривджена
дитина.
Ошатна ще. Та пісня солов'їна
Вже не милує в ранішній імлі.

Побліклі вікна, наче зір в бабусі,
Осиротіло дивляться у світ
Мов виглядають щедрих рук матусі
Та захисту від цих шалених літ.

Оселя мамина! Ти в світ дала дорогу
І все чекала — може повернусь,
Та ритм життя перекроїв ту змогу
І край Поліський обласкав чомусь.

Оселя мамина! Ти — спомин про дитин-
ство,
Ти спокій матінки до віку берегла..
Була ти захистом, опорою, дійством. за
містом*і ліжком
І рідною для нас усіх була.

Вітри і грози, бурі і негоди
Ти споглядала тихо без плачу
Тепер кінець - чекаєш ту нагоду,
Коли розвалить - серцем закричу... і в спо-
мин полечу... місце загребуть....

Лиш серце не змирилось — вболіває
Та розум не сприймає вперту суть ...
Так і залишилась оселя чудо-раєм
И коріння роду роки не обірвуть!..

9.11.1998 р.

ЕВОЛЮЦІЯ

Були почуття в нас весняні, чудові:
Кохались відверто, купались в любові
І мчались на крилах порадиці долі,
І ніжність буяла в серцях аж до болю..

Цілунки, обійми, пориви, торкання,
Від радості мліли серця до світання,
Здавалося щастя велике, ліричне
Буде супутником нашим довічним.

Та що відбулося? З'явилась напруга
І звідкись крадеться тривога і туга,
Слова заблукали, запала мовчанка,
Зустріти не в змозі ми більше світанки.

У погляді ніжність змінила адресу
І серце не гріє уява чудесна,
Прекрасні слова безпорадними стали
—Розсипалось щастя яке ми плекали...

І в'яне кохання, мов зірвані квіти.
Лишилося лиш подумки слати привіти
З краю бурштину — голубого Полісся
До Рогу Кривого, де ти — наче пісня..
В Поділля мрійливе, де ти наче пісня...

14.01.2000 р.

ПАМ'ЯТЬ ПРО ВІЙНУ

Я часто згадую війну...
Вам, юнь, про неї звідки знати?
Як не тамуючи всю злість
Боролись за життя солдати?!

Війна — то страшна лють, стихія —
Від жаху серце кам'яніє...
Життя людини і тварини
Ніщо не варті в ту годину...

Війна — то біль, то сльози, втрати...
Це — страх за рідних, за солдатів.
Це ж слід життя так зневажати,
Щоб сплюндрувати й Природу-матір...

Це на узбіччі шляху мертві,
Це — люд змарнілий, але впертий!
Життя в землянках і окопах
Не знищило до світла потяг...

Я бачив рани, бачив муки
І сльози рідних в час розлуки,
Людську ненависть і жорстокість
-Все це сплилось і стало... "Совість!"

Та все це зло людське скінчилось...
Лиш пам'ять в ветеран лишилась:
Їх рани ниють, мучать думи,
Чи варті втрати — в тім є сумнів?!

І все ж життя крокує вперед,
І славі подвигу не вмерти!
Бо пам'ять — книга ця строката
Про подвиг Воїна-Солдата!

6.10.2002 р.

ВРЯТОВАНЕ КОХАННЯ

Завдячмо всі значній людині,
Яка спасла життя і світ
Від неминучої кручини,
І тім прославилась навк.

Серця завмерли в дні потопу,
Лиш Ной зумів світ врятувати.
Тоді кохання мало клопіт
Трептіло й ждало благодать.

Була пора та незвичайна...
Ной дав можливість вижити всім:
Спас почуття — ніжне кохання,
Величне дійство с поміж всіх!

І хай кохання творить дива,
І множитьс'я земна краса,
Турбує всім серця сміливо
Й бринить, як вранішня роса!..

23.05.2008 р.

ОБРІЙ КОХАННЯ

Обох поєднало високе бажання
Зустріти світанок на схилі ріки...
Була весна — чарівниця кохання
Та ще надихали прекрасні роки.

І юні серця завмирили щасливо,
Від радості в душах лунали пісні...
Ці сплетені руки, ця ніжність мрійлива
Були величаві в таємній імлі...

Вдивлялися в небо, у вічність незриму,
А бачили зорі в глибоких очах...
Це - щастя! Бо поруч кохання ранимо
І ніжність зростала у юних серцях...

Весна надихає, кохання буяє,
Лиш тайна єднає закоханих всіх

Як мило, як щиро кохати щасливо
Надію плекати, в обрій дивлячись. ***
До обрію линуть в пориві душевнім
Та він неблаганно тікає в пітьму.
Розсіяв скрізь чари свої принадливі
Надприродні як росу, шаленні
-Тенета кохання — природи красу!

Чарує і вабить як обрій буття ***
Манить до себе довічним
Весна всіх турбує пробудженням, співом
І обрій манливий покличе до дій.

О, обріє! Ти є нестямно миттєво природно
чесним умовним
Мани своїм щастям багатим, нестямно
ясним.
Лиш марно мені за тобою спішити,
Не зможу в коханні весну повторити.

О, обріє! Не віддаляйся в коханні
Мани своїм щастям, полонь до нестям
Хай спробують всі доторкнутись до сну
обрію
Щоб кожен зумів повторити весну.

ВЛЕСЛИВІ „ДРУЗІ„

Напрочуд істина проста:
Оберігайся від мнимих друзів
Вони влєсливі на слова,
В душі порожні й слизкі дуже.

В них теза: велич і повчання,
Радяться в тогу виховання
Хоч тонуть в каламуті слів
І вірять: Бог їм так велів...

В них психологія подвійна...
Щоб блага мати — втоплять брата,
Звеличать „шефа”... і постійно
Будуть підлеглих зневажати.

Дай, боже, сили хоч на днину,
Щоб не змиритись тихо з ними...
Щоб вистояти і не схити,
І марно сльози не пролити.

6.01.2003 р.

СПОГАДИ БІЛЯ МОРЯ

Дивлюся на хвилі і лине їх плескіт,
І в серце спокійно вселяється такт...
Без слів, а невпинно мелодія лине
І згадую пісню як спів... журавлину.

Дитинство і мама — це пам'ять довічна
І рідне село тут пригадую спішно (ниш-
ком)
Навіяв цей спомин шум з глибини
Й жемчужні краплини на чолі сивини...

Біжить хвиля з хвилею до моїх ніг,
Мов мрійлива юність прискорила біг:
Шепочуть, хлопчуться й рими до оди
І списую рими узяті в природи.

І де б не був я, і що б не творив,
Не можу забути я пісню батьків...
І гостро сприймаю ще в зрілі роки
Ось тут біля моря формую рядки..

О, лийся, мелодіє, з хвилі до серця
І світлі думки складай - це не вперше ***
А зрілі роки хай втіляють багатство,
А хвилі у морі... шепочуться власно. На-
гадують ***

29.03.2007 р.

РАННЯ ЛАСТІВКА

Мамо! Нене моя! Ти — ластівка рання,
Вже зібралась в вирій, не закінчив справи,
Добрих справ для люду ще не завершила
не дждалась сина... А вже все рішила

Осінь лише рання...До зими далеко,
А ти вже знялася, як ранній лелека...
О —о! Природо зжалась - не спіши при-
ймати
У свої тенета, бо це чиясь Мати!..

О-о! Матусю, рідна! Нене, моя мила!
Ти не встигла трохи порадиць за сина.
Поспішила в вирій, злетіла у небо...
І все на перепутті - так Природі треба...

25.11.2007 р.

МАМИНІ ОЧІ

Не можу нині все збагнути,
Які думки ярили душу
Моєї мами? — „Як же бути?
Життя малечі спасать мушу”...

За мене, Мамо, Ви молились
І сльози тихо вниз котились...
Я бачив очі, що благали
Коли з молитвою лягали...

Ви долі кращої для сина
Просили палко щогодини.
Ви так смиренно все сприймали
Молились Богу, сподівались...

Проїшли роки... Ви враз одна...
І виглядати сина мусить,
Може загляне на хвилину
Та очі мамині осушить...

Вже Ви зібралися у „вирій”,
Покинуть світ рішили білий...
А очі виплакані, любі
Довічно сина ще голублять...

О-о! Очі, мамині ви, очі...
Ви всього бачили доскохот:
Ви плакали, ви сумували,
Благали, сяяли, не спали.

Як Ваші очі я згадаю,
Щемить душа по ріднім краю...
Тоді я стежкою пройдуся
До пагорба землі... І вклонюся...

4.11.2008 р.

СПОЛОХАНІ МРІЇ

Давай втечемо вдвох
І хоч осудять люди,
А друзі перші з всіх
Про нас зле пересудять.

Хай думають, що ми
Лишили глузд і совість
У миті ці шумні
І... в тім є наша сповідь...

Нас вдвох прийме трава,
Відчуєм — душі мліють,
І там знайдем слова,
Які серця зігріють.

Ми в очі заглянем —
В них неба даль блакиті
Й серця не сполохнем...
Хай мирно мчать століття!

27.11.2007 р.

СМІШНО-ДО СЛІЗ

1 квітня — день сміху та серця та й взагалі, день добродушного гумору. Як показують соціопитування, більше 70% людей цього першоквітневого дня збираються розіграти кого-небудь із своїх знайомих, при тому, все по тих же соціопитуваннях більше всього каверз слід чекати від студентів. Отож, і ми вирішили поцікавитись, які найяскравіші випадки розіграшів запам'ятались студентам у їх житті.

Аліна Данілова, IV курс, МКІТ:

- Мене одного разу мама розіграла на 1 квітня. Розбудила вранці і сказала, що наша собака народила цуценята. Я протерла очі, вибігла на вулицю, - і тут мене осяяло, що в нас — пес! Сміється!

Дмитро Кушиков, III курс, факультет кібернетики:

- На II курсі я розіграв свого одногрупника. Того дня прийшов в аудиторію і сказав що його ім'я є в списках на виключення з університету. Він тоді весь деканат на ноги підняв, а я просто заходився від сміху.

Світлана Смицька, IV курс, історико-філологічний факультет:

- Минулого року я була на практиці в Броварах у ЗОШ №2, на заміні у вчительському колективі. І саме на 1 квітня відпочивала вдома перед телевизором, дивлячись NTV. А перед цим, суто з цікавості, відправила на стрічку знайомств

свій номер телефону. І тут дзвінок на мобільний: «Привіт, мене звуть Роман», - «Привіт, мене Світлана.» - «А скільки тобі років?» - «20. А тобі?» - «16.» - «А ти випадково не в 2-ій школі навчаєшся?» - «В 2-ій! Світлано Григорівно, це ви?»»

Андрій Погребняк, IV курс, факультет кібернетики:

- Два роки тому ми на 1 квітня розіграли одного знайомого. Коли він був у душі, ми забрали його одяг, рушник, та підкинули лишень газету, - і він мусив голим іти до кімнати, обмотавшись тільки папером.

Алла Мазанюк
група МКЖ - 71

1 квітня — не єдиний день посміятися!

Хто сказав, що лише один день у рік можна добряче посміятися?! Народ, альо — вас обдурили! Жартувати і розігравати можна щодня і саме так, щоб було смішно всім, а не лише тобі. Головне не перегинати палку... Бо якщо ти розкидатимеш де попало зрозумілі лише тобі свої дивакуваті фішки, а оточуючі в той же час дивитимуться на тебе п'ятимонетними очима — це перші ознаки хвороби «не всі вдома». І тут друже вже не до жартів! Вважай тобі добряче пощастило, що при вигляді тебе інші не крутять пальцем біля скроні. Інакше — відкрита віза у психушку. А ще від антилюбителів гумору можна отримати по шиї... Але я не про це!

Ніколи не розуміла навіть існують різні правила і такі недоречні і нібито святкові дати? Такі, як наприклад 8-Березня, 14 лютого чи 1 квітня... Це ж всього навсього цифри в календарі і не більше. А ми наче загіннотизовані системою, ведемось на ці пріоритети. Навіщо? Якщо й без 8-Березня нашим любим чоловікам піде на користь взяти половину жіночих турбот на свої мужні плечі та проявити себе, як мачо. До того ж перевтілення іноді не завадить! Закохані й без 14 лютого знають, як себе потішити. Не думаю, що якби не було цієї дати, то та чи інша парочка була б обділена коханням. Маразм! Ну, а посміятися зайвий раз можна й без 1 квітня. Тим більше якщо серед друзів ти отримав звання «звезди гумору», то від порції твоїх нових приколів до 1 квітня у всіх просто дах знесе!

Візьмемо хоча б Нашу Рашу, Криве дзеркало чи Камеді Клуб, які продовжують нас смішити й без відведеного для цього дня.

А ми хіба гірші від них? Думаю - ані трохи! Бери хоч щодня дури людей, за приколом Тернопільського Сірого, що в когось там спина у крейді, а ще гірше у гноєві.

Або ж візьмемо приклад з радіо Люкс-FM і їх щоденного «міцного горішка». Розіграші по телефону завжди були і є на першому місці і тем для жартів багато, головне не забувати змінювати голос, щоб не впізнали. Тай якщо впізнають — фізично боляче не буде, хіба що обматюкають. Бо ж погодьтеся у наш час рідко коли за розіграші кажуть «дякую», швидше обляють з ніг до голови.

Отож друзяки, якщо до вас поступив дзвінок з черговим жартом типу: Сьогодні о 17:00 очікується приліт інопланетян, прес-конференція відбудеться у МПК «Текстильник» не поспішайте кидати слухавку, а краще посмійтеся разом! Радійте життю!!!

Ірина Марченко
група МКЖ - 71

Студентська газета Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка С. Дем'янчука

Наша адреса:
м. Рівне, вул. акад. С. Дем'янчука, 4
т. 432953; e-mail 7poverx@ukr.net

Головний редактор: Василь Туз
Відповідальний за випуск: Надія Панасюк
Верстка: Михайло Вишневський